

Vũ khúc luân hồi trên đôi vai

Cư sĩ Liên Hoa

Trong cõi vô cùng của nội tâm, dòng mật nhũ vẫn ngời tuôn chảy, thấm da thấm thịt, trên những vi ti tế bào để tạo thành mầm sống, để lăn lóc vào đời, để diễn trọn vai trò trong những vinh nhục, buồn vui. Ai trong đời sống mà không bị sóng gió, những trận cuồng phong, có thể cuốn trôi tâm tình vào vô định.....Cuộc đời phải chăng là áng mây vàng lộng lộng bay trong gió, tái tê cơn mê, thay hình đổi dạng, làm thành vũ khúc của luân hồi đeo nặng trên đôi vai...

Có những đêm thức giấc, thăm nghĩ phận đơn côi, chợt dâng lên khúc ca muôn thưở, như loài chim di bay trên cánh đồng hoang vu, đơn độc, vang tình điệu hát.... Tiếng từ bi, lời kinh vỡ mộng, hạt ngọc kim cương nô đùa trong vô thức, từng lúc chạm vào cõi vô minh để sóng vỡ, tâm mòn, tỉnh thức... thấy được bản thể im lặng, như cánh hạc cất cánh bay trên bầu trời mênh mông, mắt hút ở chân trời... Thời gian im tiếng, mở cửa đi vào, trên lối đi về...và, hơi thở vẫn đều đặn chân mây....

*Có phải mây vàng, em thay áo
màu tím tình xưa, vạt nắng dài
long lanh, tiếng nhạc, vang ca mãi
vũ khúc luân hồi, ngân ngát say*

*ngàn năm, mộng chờ trên vai nặng
năm ngón bàn tay, vuốt tóc mơ
cho tâm cài lại từng cánh lá
bỏ mộng vô thường, lúc ngấn ngơ*

*này em, ta gọi bao đêm vắng
gọi lúc xuân về đông thiết tha
cánh tay, em gối trong mật nhũ
có tiếng từ bi, vỡ mộng đời*

*trái tim hoa nở lời kinh ngọt
chạm cõi vô minh, hạc cánh bay
có nghe trăng gió đùa nô nức
mở cửa kim cương, tỉnh giấc say.....*

04.10

